

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: J. N.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. JMK 84908/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 10. 2018, č. j. MUBR 188679/2018/JM, kterým správní orgán prvního stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako neodůvodněné zamítl námitky žalobce a potvrdil provedené záznamy bodů, kterými bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno ve výrokové části tak, že zde uvedená slova „uloženou sankci“ byla nahrazena slovy „uložený správní trest“ a před slova „Městského úřadu Břeclav“ bylo vloženo slovo „rozhodnutí“. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že s ohledem na podané námitky žalobce přezkoumal všechny záznamy bodů v registru řidičů, kterými bylo dosaženo 12 bodů. V případě uložení pokuty příkazem na místě je podkladem pro záznam bodů oznámení policie, která takto pokutu uložila, a v případě uložení sankce za přestupek rozhodnutím je podkladem toto rozhodnutí, případně oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí. Příkazový blok je nezbytným podkladem pro rozhodnutí pouze v případě, pokud vyvstane potřeba ověřit, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů, odpovídá skutečnostem v rozhodnutí nebo bloku na pokutu, a to s ohledem na konkrétně namítané skutečnosti, které jsou způsobilé oznámení zpochybnit. S ohledem na návrh žalobce na doplnění dokazování byly správním orgánem prvního stupně do spisu založeny nejen kopie oznámení o uložení pokuty příkazem na místě a kopie rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, ale také kopie příslušných bloků na pokutu. V řízení o námitkách správní orgán posuzuje, zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku apod., v tomto řízení však nelze přezkoumávat vady řízení o přestupku, skutková zjištění či právní kvalifikaci obsaženou v rozhodnutí o přestupku. Námitkami směřujícími do formálních a obsahových náležitostí pokutových bloků přísluší správnímu orgánu zabývat se pouze do té míry, v jaké jsou tyto nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Odvolací orgán přezkoumal způsobilost bloků na pokutu a rozhodnutí Městského úřadu Břeclav pro záznam bodů a samotné záznamy bodů v mezích judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že všechna oznámení, bloky na pokutu a rozhodnutí jsou z hlediska záznamu bodů způsobilými podklady. Obsah těchto podkladů je z pohledu záznamu bodů jednoznačný a srozumitelný; přestupky, za které byly zaznamenány body, v nich jsou vymezeny konkrétními, individualizovanými jednáními, bloky na pokutu obsahují potřebné náležitosti pro záznam bodů. Pokud žalobce s odkazem na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje poukazoval na povinnost správních orgánů dodržovat princip předvídatelnosti ve své úřední činnosti, žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017-39 (Krajský soud v Brně poznamenává, že všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že obecný odkaz na rozhodovací činnost dvou krajských úřadů nelze považovat za prokázanou ustálenou, dlouhodobou a jednotnou praxi správních orgánů. Ke změně části výroku prvostupňového rozhodnutí odvolací orgán přistoupil pouze z formálních důvodů, uvedené změny však nic nemění na podstatě vlastního rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil. Namítal, že žalovaný ignoroval rozhodování Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, čímž narušil právní jistotu žalobce.

4. V první řadě žalobce namítal, že žalovaný nerefletoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Z dalších rozhodnutí téhož odvolacího orgánu (např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) vyplývá, že se jedná o ustálenou praxi. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Žalobce má za to, že dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.
5. Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takové oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká. Žalobce připouští, že blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. K žalobě žalobce přiložil kopie pokutových bloků série HG/2014, číslo bloku G 1498901 a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, které nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu pokutový blok série FC/2013, číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy všechny zákonem stanovené požadavky. Žalobce namítá, že z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, považuje žalobce za naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.
6. V další části žaloby žalobce poukázal na některé případy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Za nedostatečné žalobce považuje, pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, kdy jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 nebo odst. 3 zákona o silničním provozu v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tedy aby bylo možno vyloučit, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

7. Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky ze dne 13. 2. 2018, 29. 1. 2018 a 7. 12. 2017, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, žalobce shodně namítal, že v kolonkách 1-4 není přesně zjištěna osoba přestupce, údaje jsou nečitelné a nejsou přesně vypsány požadované údaje (rodné číslo, datum narození), ověření totožnosti není dostačující. V kolonce 5 není přesně zjištěna doba spáchání přestupku, není zde jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku, z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata jednání, ani její propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měl být porušen. V kolonce 6 je podle žalobce uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání, v kolonce 7 není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně nebo z nedbalosti, v kolonce 8 není zřetelná výše sankce, v kolonkách 9-11 není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, není zřejmé, zda jsou zde uvedeny všechny požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, včetně podpisu oprávněné osoby. Data vyhotovení a převzetí rozhodnutí jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí, a z rozhodnutí dle žalobce není zřetelný ani podpis účastníka.
8. Předmětné pokutové bloky tedy nebyly podle názoru žalobce způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Není bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně nesouhlasí s argumentací žalobce, že se nezabýval způsobností jednotlivých rozhodnutí včetně bloků na pokutu pro záznam bodů a že vycházel pouze z oznámení od policie. Správním orgánem byly do spisu doloženy nejen kopie příslušných oznámení o uložení pokuty, ale také kopie příslušných bloků na pokutu. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný námitkami uplatněnými ve vztahu k formálním a obsahovým náležitostem jednotlivých bloků zabýval a přezkoumal způsoblost všech rozhodnutí, na jejichž základě byly provedeny přezkoumávané záznamy bodů, a to v mezích stanovených konstantní judikaturou, na jejíž závěry je v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně odkazováno. Z obsahu námitek při srovnání s údaji uvedenými na blocích je zřejmé, že se jedná o typizované obecné námitky většinou bez jakékoli opodstatněné souvislosti s konkrétními bloky. Žalovaný po pečlivém přezkoumání jednotlivých rozhodnutí neshledal žádné z nich nezpůsobilé pro záznam bodů. Rozhodnutí jsou z hlediska záznamu bodů zcela jednoznačná a srozumitelná, přestupky jsou v nich vymezeny konkrétními, individualizovanými jednáními. Údaje uvedené na blocích jsou v rozsahu potřebném pro posouzení způsoblosti bloků pro záznam bodů s přihlédnutím k tomu, že jsou vypisovány ručně v terénu, dostatečně čitelné. Při porovnání s jednotlivými oznámeními nevystávají důvodné pochybnosti o tom, že údaje na blocích a oznámeních rozhodné pro záznam bodů vzájemně korespondují. Pokud žalobce až v žalobě namítal, že v rozhodnutí musí Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

být místo spáchání přestupku specifikováno tak, aby mohlo být vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci, žalovaný v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2017, č. j. 57 A 63/2016-97, uvedl, že na rozhodnutích je uvedeno, kde mělo ke spáchání přestupků dojít, přičemž ve spojení se zákonnými ustanoveními na nich uvedenými je zřejmé, že sankcionována byla jednání na pozemních komunikacích. K námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného nelze považovat odkaz na rozhodovací činnost jednoho, resp. dvou krajských úřadů a jednoho městského úřadu za prokázanou ustálenou, dlouhodobou a jednotnou praxi správních orgánů. Pro úplnost žalovaný poznamenal, že v rámci správního řízení nebylo žalobcem doloženo žádné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, což rovněž svědčí o tom, že se jedná o formálně pojatou žalobu bez konkrétních souvislostí daného případu. Žalovaný konstatuje, že správní orgán není bez dalšího rozhodnutí jiných krajských úřadů a městského úřadu vázán. Princip předvídatelnosti zajišťující tzv. materiální rovnost tak nemohl být porušen.

10. Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí podle žalovaného vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení nedošlo k porušení práv žalobce. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
12. V první řadě soud považoval za nezbytné nastínit stěžejní judikaturu Nejvyššího správního soudu poukazující na specifika řízení o námitkách proti záznamu bodů.
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).
14. Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

15. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
16. Na základě uvedených závěrů soud žalobci přisvědčil v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně postupoval tak, že si na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Není tedy pravda, že by správní orgány vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení a náležitosti pokutových bloků se nezabývaly. Postup správních orgánů zhodnotil soud jako souladný se zákonem i se shora citovanou judikaturou.
17. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nerefletoval žalobcem uplatněné odvolací důvody a předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014.
18. Pokud žalobce s odkazem na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje v odvolání namítal, že správní orgány měly v souladu se zásadou legitimního očekávání rozhodovat obdobně, soud konstatuje, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. V souladu s ustálenou praxí správních soudů lze uvést, že zásada legitimního očekávání, kterou lze pojmut i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznaменá však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což tato zásada nesleduje.
19. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil, totéž učinil i žalovaný.

20. Žalovanému nadto nelze vytýkat, že by argumentaci žalobce uvedenou v odvolání ignoroval. Přestože k odvolání nebylo přiloženo žádné konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jak žalobce nesprávně uvedl v žalobě, žalovaný na odvolací námitku ohledně rozhodovací činnosti jiných správních orgánů reagoval na str. 13 napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017-39, uvedl, že obecný odkaz na rozhodovací činnost dvou krajských úřadů nelze považovat za prokázanou ustálenou, dlouhodobou a jednotnou praxi správních orgánů. Dále uvedl, že posouzení způsobilosti podkladů pro záznam bodů v řízení o námitkách účastníka řízení vychází z konkrétních skutečností daného případu a opírá se o dlouhodobě konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Odvolací orgán měl za to, že princip předvídatelnosti nebyl porušen. Takové závěry považuje soud s ohledem na obecný charakter námítky za zcela dostačující. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s podaným odvoláním, neznamená, že námitky nebyly řádně vypořádány.
21. Pokud žalobce konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek přiložil k žalobě, je třeba zdůraznit, že zde vyslovené závěry žádným způsobem nevztáhl na projednávanou věc. Tato rozhodnutí sama o sobě přitom jistě nemohou být důkazy, kterými by bylo možné vyvrátit obsah jednotlivých pokutových bloků, resp. jednání, kterých se žalobce dopustil a z pouhého odkazu na rozhodnutí jiného krajského či městského úřadu ani nelze dovodit, že by se jednalo o skutkově shodnou či obdobnou věc. V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobce na kopie pokutových bloků týkajících se jiných přestupců v jiných řízeních. Ani v tomto případě žalobce neuvedl jednoznačnou spojitost s projednávaným případem. Bez dalšího tak nelze konstatovat, že by závěry vyplývající z rozhodnutí jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí byly použitelné v nyní souzené věci. S ohledem na tyto skutečnosti zdejší soud předmětné písemnosti neprováděl jako důkaz.
22. Pokud žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů tím, že se nezabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů, této argumentaci soud nepřisvědčil. Ze správního spisu je zřejmé, že se správní orgány obou stupňů způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů řádně zabývaly, avšak dospěly na rozdíl od žalobce shodně k závěru, že popisy přestupkových jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
23. Žalobce dále v podané žalobě uváděl v obecné rovině skutečnosti, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jeho argumentace však byla v této části poměrně obecná. Ve vztahu ke způsobu, jakým je nutné dostatečně specifikovat přestupkové jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním

bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě chybí. Takováto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou tvrzeními nedůvodnými.

24. Přestože žalobce na jím uváděných a dokladovaných příkladech zřejmě měl v úmyslu vyjevit, jaká by dle jeho názoru měla či neměla být zákonná praxe, zároveň uvedl i konkrétní námitky, kterými brojil proti jednotlivým pokutovým blokům, jež byly podkladem rozhodnutí správních orgánů. Právě v tomto smyslu soud výše zmíněné obecné námitky, ve vazbě na dále uvedené korespondující případy, projednal v dalším textu tohoto rozsudku.
25. V rozsudku ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41, Nejvyšší správní k vadám řízení, spočívajících v podkladech pro rozhodnutí a záznam bodů řidiče uvedl, že *„je nutné zohledňovat již zmíněnou specifickou povahu blokového řízení, která zakládá nemožnost posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39 ze dne 28. srpna 2014 mimo jiné vyplývá, že „při zohlednění specifik blokového řízení, je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“ K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013-27 ze dne 16. května 2013, v němž je mimo jiné uvedeno, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“*
26. Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na něž odkazoval sám žalobce v žalobě, Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že *„[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované*

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku série AL/2009 č. L 4255984. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. [...] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984, dospívá k jednoznačnému závěru, že stěžovatel dne 13. 10. 2010 v Českém Krumlově řídil motorové vozidlo zn. VW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Místem spáchání je město Český Krumlov, dne 13. 10. 2010 v 19:20 hodin. Vymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován. [...] Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.“

27. V rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34, Nejvyšší správní soud k téže otázce uvedl, že „[z]a pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze považovat např. pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce. Bez vlivu na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů jsou pak následující vady: ověření totožnosti přestupce nesprávným způsobem, chybně uvedené datum narození přestupce, chybějící poučení o způsobu placení pokuty, chybějící či nečitelný podpis policisty a podobně.“
28. S ohledem na citovanou judikaturu zdejší soud posoudil jednotlivé, žalobcem sporované, pokutové bloky.
29. K pokutovému bloku ze dne 13. 2. 2018 série AB/2017, č. B0375499 soud konstatuje, že tento blok v kolonkách 1-4 obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, a to jménem, příjmením, datem narození (uvedení rodného čísla pokutový blok nepředepisuje) a adresou trvalého pobytu. Z bloku je rovněž zřejmé, že žalobce byl řádně ztotožněn občanským a řidičským průkazem. Ze souhrnu těchto údajů je nepochybné, že pokuta byla uložena právě žalobci. V kolonce 6 pokutového bloku je obsažena právní kvalifikace - přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ a podle „§34e/3c zák. č. 111/1994 Sb.“ a skutek je popsán v kolonce 5 takto: „8:40 hod. 13. 2. 2018 D/52 10,5 km SMĚR MIKULOV, § 18/5 z. č. 361/2000 Sb. RJ TACHO 80/101/95, ČL. 8/2 NAŘ. ES 561/2006 19.-20.1.2018 DENNÍ DOBA ODPOČINKU 7:07 HOD“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy že překročil nejvyšší povolenou rychlost vozidla/soupravy, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Číslice uvedené ve vztahu k překročené povolené rychlosti nelze vykládat jinak, než že údaj 80 značí maximální povolenou rychlost vozidla/soupravy, údaj 101 naměřenou rychlost a 95 rychlost po

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

odečtení odchylky měřicího zařízení. Jedná se o ustálený zápis, přijímaný i shora citovanou judikaturou, konkretizující přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z pokutového bloku vyplývá, že žalobce svým jednáním porušil i povinnost stanovenou v čl. 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, podle něhož musí mít řidič v průběhu každých 24 hodin po skončení předchozí denní nebo týdenní doby odpočinku novou denní dobu odpočinku, je-li denní doba odpočinku v průběhu těchto 24 hodin alespoň 9 hodin, ale kratší než 11 hodin, považuje se dotyčná denní doba za zkrácenou. Uvedeným jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 34e odst. 3 písm. c) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Co se týče místa a času přestupku, z pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že silniční kontrola proběhla dne 13. 2. 2018 v 8:40 hod. na silnici č. D/52 na 10,5 km ve směru na Mikulov. V kolonce 7 je zřetelně uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. V kolonce 8 je uvedena výše uložené pokuty, a to „1000,- Kč“, slovy „jedentisíc Kč“. Pokutový blok obsahuje otisk úředního razítka Policie České republiky, oprávněná úřední osoba je identifikovaná hodností, jménem a služebním číslem, k těmto údajům je připojen i její podpis. Na bloku je obsažen i údaj o tom, že bloková pokuta byla uložena dne 13. 2. 2018 na silnici č. D/52. Na pokutovém bloku se konečně nachází i zřetelný podpis obviněného z přestupku.

30. Údaje uvedené na tomto pokutovém bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Popis jednání přitom splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech uvedených údajů je nepochybné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil a kde a kdy se tak stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
31. K pokutovému bloku ze dne 29. 1. 2018 série AB/2017, č. B0476235 soud konstatuje, že tento blok v kolonkách 1-4 obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, a to jménem, příjmením, datem narození (uvedení rodného čísla pokutový blok nepředepisuje) a adresou trvalého pobytu. Z bloku je rovněž zřejmé, že žalobce byl řádně ztotožněn občanským průkazem. Ze souhrnu těchto údajů je nepochybné, že pokuta byla uložena právě žalobci. V kolonce 6 pokutového bloku je obsažena právní kvalifikace - přestupek podle „§ 125c/1,F), 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ a skutek je popsán v kolonce 5 takto: „29. 1. 2018 v 13:51 hod v obci Rakvice, ul. Nádražní, § 18 odst. 4 z. č. 361/2000 Sb., rychlá jízda v obci, 50/64/61 km/h“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Číslice uvedené ve vztahu k překročené povolené rychlosti nelze vykládat jinak, než že údaj 50 značí maximální povolenou rychlost v obci, údaj 64 naměřenou rychlost a 61 rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení. Jedná se o ustálený zápis, přijímaný i shora citovanou judikaturou, konkretizující přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Co se týče místa a času přestupku, z pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že přestupek byl spáchán dne 29. 1. 2018 v Rakvicích na ulici Nádražní. V kolonce 7 je zřetelně uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. V kolonce 8 je uvedena výše uložené pokuty, a to „500 Kč“, slovy „pětset Kč“. Pokutový blok obsahuje otisk úředního razítka Policie České republiky, oprávněná úřední osoba je identifikovaná služebním číslem, k němuž je připojen i její podpis. Na

bloku je obsažen i údaj o tom, že bloková pokuta byla uložena dne 29. 1. 2018 v Rakvicích. Na pokutovém bloku se nachází i zřetelný podpis obviněného z přestupku.

32. S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že i tento pokutový blok byl způsobitelným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
33. K pokutovému bloku ze dne 7. 12. 2017 série AB/2017, č. B0391851 soud konstatuje, že tento blok v kolonkách 1-4 obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, a to jménem, příjmením, datem narození (uvedení rodného čísla pokutový blok nepředepisuje) a adresou trvalého pobytu. Z bloku je rovněž zřejmé, že žalobce byl řádně ztotožněn občanským a řidičským průkazem. Ze souhrnu těchto údajů je nepochybné, že pokuta byla uložena právě žalobci. V kolonce 5 a 6 pokutového bloku je obsažena právní kvalifikace - přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ a podle „§125c/1f)4 zák. č. 361/2000 Sb.“ a skutek je popsán takto: „14:32 hod. 7. 12. 2017, I/52. km 35/0, směr Mikulov, § 4/c 361/2000 Sb., řidič nerespektoval DZ B20 a rychlost 50/75/72 km/h, § 5/1a) ... sjeté pneu“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím že nerespektoval dopravní značku B20, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Číslice uvedené ve vztahu k překročené povolené rychlosti nelze vykládat jinak, než že údaj 50 značí maximální povolenou rychlost stanovenou dopravní značkou, údaj 75 naměřenou rychlost a 72 rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení. Jedná se o ustálený zápis, přijímaný i shora citovanou judikaturou, konkretizující přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z pokutového bloku vyplývá, že žalobce svým jednáním porušil i povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy povinnost užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, a to tím, že měl na vozidle sjeté pneumatiky, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Co se týče místa a času přestupku, z pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že přestupek byl spáchán dne 7. 12. 2017 v 14:32 hod, na silnici č. I/52 na km 35/0 ve směru na Mikulov. V kolonce 7 je zřetelně uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. V kolonce 8 je uvedena výše uložené pokuty, a to „1000,- Kč“, slovy „jedentisíc Kč“. Pokutový blok obsahuje otisk úředního razítka Policie České republiky, oprávněná úřední osoba je identifikována služebním číslem, k němuž je připojen i její podpis. Na bloku je obsažen i údaj o tom, že bloková pokuta byla uložena dne 7. 12. 2017 na silnici č. I/52. Na pokutovém bloku se nachází i zřetelný podpis obviněného z přestupku.
34. S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že i tento pokutový blok byl způsobitelným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
35. Na základě všeho shora uvedeného činí krajský soud závěr, že všechna žalobcem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny pokutové bloky jsou způsobitelnými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

36. Soud dodává, že sice dříve zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1, část věty za středníkem, s. ř. s. Vzhledem k tomu rozhodl o věci samé přednostně.

V. Závěr a náklady řízení

37. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu